

RECORDANT ELS MÉS COMPROMESOS AMB LA CAUSA DEL CATALÀ

Francesc Ferrer i Gironès (1935 – 2006)

Un perseverant i ferm defensor de la llengua catalana

MESA PER LA LLENGUA
DEL PLA DE L'ESTANY

Ara fa vint anys va morir en Francesc Ferrer i Gironès, provinent del camp econòmic amb càrrecs a la Cambra de Comerç de Girona. Va tenir una llarga trajectòria política primer al Senado i posteriorment al Parlament de Catalunya i a l'Ajuntament de Girona: però sobretot és reconegut com aquell polític de la pipa que feia bandera defensant el català.

També va publicar una extensa obra defensant la llengua i denunciant els greuges patits al llarg dels temps. Així, en una de les seves obres de recerca, en Francesc Ferrer i Gironès afirmà amb les següents paraules quelcom malauradament encara vigent:

“No voldríem pas que aquest estudi tingués exclusivament un nervi científic, el qual, de tant neutre, el fes eixorc. No. ...el que volem és que tingui precisament repercussió política, perquè política ha estat la persecució i polítics han estat els mòbils que ens han impulsat a treballar-hi.”

Com a senador, ja l'any 1980, va fer intervencions sobre la situació del català a l'escola i entre els funcionaris espanyols. A partir d'aquell moment va multiplicar les seves energies tant per denunciar la persecució que havia patit la llengua, com per reclamar els drets lingüístics dels catalanoparlants.

Francesc Ferrer i Gironès.

Era una persona coneguda per promoure i exigir el català a tots els àmbits: cartes de restaurants, factures, a les administracions, etc.

Avui, ens fem ressò del pensament d'en F. Ferrer perquè explica alguna cosa que s'adiu-fil per randa amb les mateixes

motivacions anticatalanes de temps passats- amb una fòbia no resolta, no pas per raons estrictament polítiques, plurals i democràtiques.

En bona part de la seva obra destil·la un deix acusador que s'esdevé d'una actualitat que espaordeix i ho expressa a

través de les següents consideracions:

–“Mitjançant l'odi que ens tenen, podem adonar-nos que la nostra llengua és molt important.”

–“A través dels mitjans que s'han esmerçat en la repressió de la llengua catalana, podem comprovar com ens desitgen a més de delmats, abocar-nos al seti.”

–“Pel despit que encara tenen de veure que conservem la nostra llengua, després de tanta persecució exercida, ens hem de resistir a ser assimilats.”

Tanmateix, com a exemple i mesura del greuge infligit, ens il·lustrà amb les següents dades de caire històric: *“...hem de pensar que l'Estat ens prohibí el català a les escoles el 1768, quan James Watt va vulgaritzar la màquina de vapor, i que no ens la van (mig) tornar a deixar usar fins el 1970, quan l'Apol·lo XII arribà a la Lluna.”*

D'altra banda, en una de les seves obres més conegudes, en parlar de l'actitud d'autors i polítics castellans, observa que ignoren el fet de la persecució que ha sofert el català. Autors que arriben a afirmar fins i tot que *“el castellà s'ha introduït gradualment a Catalunya sense violència, ni persecucions, ni coerció de cap mena”*.

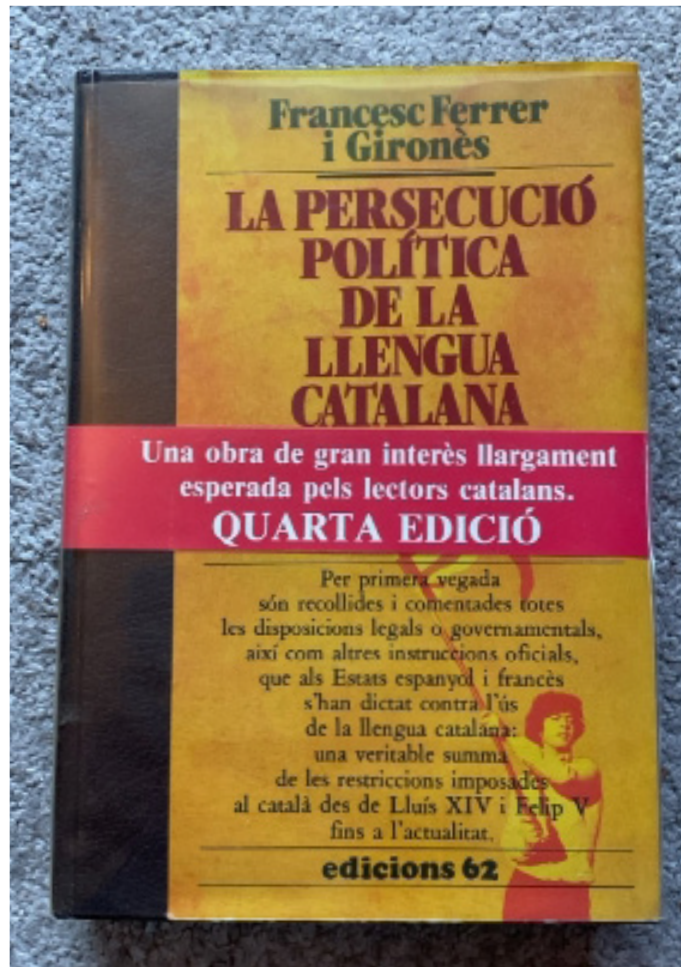
Assenyalant dins aquest negacionisme a autors de l'alçada de Menéndez Pidal, Lázaro Carreter, Unamuno, etc. I com també s'esdevé en actitud comuna dins l'àmbit dels historiadors castellans.

En Francesc Ferrer aquí, a tall de desmentit i desgreu, aporta a *La persecució política de la llengua catalana* pàg. 123, dades pel que fa a reglaments,

lleis i decrets que penalitzen l'ús del català arreu: en notaries, documentació municipal, escola, llibres parroquials, comptabilitats, prèdiques i catecisme, teatre, registre civil, retolació, telèfon, telegrafia, ràdio i televisió, etiquetatge de productes i medicaments, coerció contra mestres que emprin el català...

A l'apartat de les conclusions del mateix llibre -per constatar com van lligades llengua i nació- ens fa avinent la més pregonera intencionalitat subjacent en aquest odi irracional contra el català; ho fa en les paraules d'un alt càrrec de Felip V, A.F. Villalpando el 1715, que feien: *"...a cada Nación parece que la naturaleza señaló su idioma particular"* o, com més endavant i per part del Consejo de Castilla: *"Una lengua (...) es el signo común con que se explican los actos Nacionales"*.

Intencions, doncs, que amaguen secularment la por a una societat que vol continuar lliure per decidir i explicar la seva història, llengua i cultura. I poder gaudir legítimament de tot d'allò altre que a tall de botí encara es manlleua al país:

A dalt, 'Persecució Política de la llengua Catalana' de Francesc Ferrer i Gironès. A baix, Francesc Ferrer i Gironès.

innovació, talent, institucionalisme històricament avançat, avui també en els mèrits esportius, etc.

Per acabar, una crida a no defallir. Seves són aquestes paraules:

"No hi ha cap poble que hagi donat proves de tanta resistència davant un assetjament tan ferotge. Ells ho tenen tot: les lleis, les armes bèl·liques i les psicològiques, els mitjans de comunicació, el despit i les presons, els jutges i els funcionaris, de vegades fins i tot els bisbes, i sempre els militars. Però el poble català no ha claudicat. Nosaltres encara ens podem escriure la nostra història perquè no hem estat vençuts".

«No hi ha cap poble que hagi donat proves de tanta resistència davant un assetjament tan ferotge»

